

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan ikke behandles i dette Møde, medmindre Tinget dertil giver sit Samtykke. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Knud Kristensen): Som det fremgaar af Betænkningen, er der ikke stillet Ændringsforslag. Udvalget har indhentet nogle Oplysninger angaaende Lovforslagets rent praktiske Virkninger. Disse Oplysninger findes aftrykt i Betænkningen. Udvalget har endvidere haft et Samraad med Ministeren, hvor vi forhandlede § 1, Punkt c. Ved Lovforslagets første Behandling gjorde jeg nogle til Dels kritiske Bemærkninger med Hensyn til dette Stykke, og et Flertal indenfor Udvalget har været noget betænkeligt ved dette Stykkes Affattelse. Dette var Grunden til, at vi holdt et Samraad med Ministeren angaaende dette Punkt. Baade fra Ministerens og fra socialdemokratisk Side, og man kan vel sige ogsaa fra Fagforeningernes Side, da jo en Del af de socialdemokratiske Medlemmer af Udvalget ogsaa repræsenterer Fagforeninger, blev det hævdet, at Bestemmelserne i dette Stykke c. i det praktiske Liv ikke vilde kunne benyttes paa den Maade, vi var betænkelige ved, nemlig saaledes, at man benyttede de offentlige Midler til Udbetalinger og, naar de var opbrugt, lukkede Kassen, hvad der vilde føre til, at kun de offentlige Midler blev anvendt. Da man baade fra Ministerens og socialdemokratisk Side hævdede med stor Styrke, at i det praktiske Liv kunde noget saadant ikke lade sig gøre, har vi undladt at stille noget Ændringsforslag. Hele Udvalget er derfor, som det fremgaar af Betænkningen, enedes om at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg vil gerne bringe Udvalget min bedste Tak for dets velvillige Behandling af Lovforslaget. Den Drøftelse, som i Udvalget har fundet Sted angaaende Punkt c. i Lovforslagets § 1, har været egnet til at bringe Klarhed med Hensyn til den praktiske Betydning af den omhandlede Bestemmelse. Jeg kan kun udtale min Tilfredshed med, at Udvalget derefter har besluttet sig til at lade den forelaaede Bestemmelse uændret.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 (se Tillæg A. Sp. 2779) og dets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1929 til 31. Marts 1930.

Forhandlingen genoptoges.

Marinus Sørensen: Flere ærede Medlemmer har under Finanslovdebatten været stærkt inde paa Spørgsmaalet om Vestkysthavnene og specielt om Hanstholm Havn. Det er naturligt, at dette Spørgsmaal interesserer Tinget stærkt, ligesom store Kredse ude i Landet ser hen til disse Havne med store Forventninger. Vestkysthavnene maa ikke ses ud fra den Betragtning, at det kun er den paagældende Egns Fiskerbefolkning, hvis Interesser det gælder, men de maa ses ud fra Synspunktet af en Samfundsopgave, den Opgave at skaffe bedre Erhverv for en Del af vort Folk, og man har vel Lov at sige, at Erhvervslivet trænger til de bedste Kaar, som vi herindefra er i Stand til at bidrage til at skabe.

Naar man lægger Mærke til, hvordan Fiskeriet har udviklet sig i de sidste 25 Aar, vil man se, at det gaar i Retning af Brug af større Baade, og disse større Baade kræver Havne for at kunne lande. Den Landingsmaade, som blev brugt før ude paa Vestkysten, hvor man sejlede Baadene mod Stranden og baksede dem ind paa Stranden, er fuldstændig uanvendelig med de tunge Baade, som der arbejdes med nu, og som det er nødvendigt at benytte for at faa Part i de store Rigdomme ude paa Havet. Udviklingen viser os ligeledes, at det ikke er nok paa den Del af Vestkysten at have Thyborøn Havn, som vi for en Del Aar siden fik udbedret. Den er allerede overfyldt, og det vil sikkert ogsaa vise sig, at de Vestkysthavne, som nu er under Opførelse, ikke vil være for store, men at tværtimod vor Fiskerbefolkning vil vide at tage dem i Brug. Jeg vil mene, at de Sortseere, som mener, der ikke er Brug for Hanstholm Havn, i Tidens Løb vil komme til at erkende, at den har sin fulde Berettigelse.